

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΓΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΕΑΝΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. φυλ. 22.)

τὸν ἀντίον του, διὰ μορφασμῶν τοῦ στόματος καὶ τῆς κλίσεως τῶν ὀφθαλμῶν, ὥς νὰ τῷ ἔλεγε. Λοιπὸν ; λεπτό δὲν ἔχομεν !

— Καὶ ἐν τούτοις πρέπει νὰ διασκεδάσωμεν τρώγοντες καὶ πίνοντες, ἀπῆντα ὁ ἑτερος, σ' ἐκπτάλαξα καὶ εἰς τὴν κωμικωτάτην αὐτὴν τηλεγραφικὴν παντομίμαν, σαρδονικοὶ γέλωτες κατελάμβανον αὐτοὺς.

Ἐδῶ λοιπὸν εὐρίσκοντο αἱ διπλωματικαὶ διασικέψεις τῶν ἱπποτῶν μου, οἵτινες πλήρεις πόθων, πλὴν μὲ κενὰ βαλάντια, ἐξεκαρδίζοντο γελῶντες εἰς μόνην τὴν θέσιν των, καὶ ἤδη περὶ πιστώσεως παρὰ τινι ξενοδόχῳ ἐρρίφθη λόγος, ὅτε ὡς ἐκ θαύματος θείας εὐνοίας, εἰσῆλθεν ἔκτος τις ἀναστήματος μετρίου, πυρόρριξ μὲ γενειάδα ἐπιμήκη καὶ ὀφθαλμοὺς δύο αἰλούρου ἐκφράζοντας τὴν ὑπουλόγητα καὶ τὸ ἐπιχειρηματικὸν τοῦ νοῦς ὑπὸ τὸ πλατὺ καὶ ἐξέχον μέτωπόν του· τὸ ὄλον δὲ τῆς τραχείας φυσιογνωμίας του ἐδείκνυε ἐν τῇ σκληρότητι τῶν χαρακτηριστικῶν του τὴν ἰσχυράν του θέλησιν. Κομωμένος ἀπὸ λαίμου μέχρι γονάτων ἐντὸς μελανοῦ ἐπενδύτου, εἶχεν ἥθος Προηγουμένου, μονῆς διαλυθείσης, ὅστις ἐν τῇ ῥοδοχρόῳ ὄψει του σοὶ ὤμνυε τὴν ἀγαθὴν καρδίαν ἀνθρώπου μηδένα λεπτὸν ἐκτιμῶντα δλόκληρον αἰῶνα ἰδανικοῦ βίου, καὶ τὸ πᾶν θυσιάζοντα εἰς μιᾶς ὥρας ζωὴν ἐν μακαριότητι ἀρκετὴ μόνον, ἔστω καὶ εἰς τὴν γωνίαν ξυλίνης τραπέζης καθημένος, ἀδιάφορον ! νὰ ἡλλείφετο εἰς τὴν μνήμην τοῦ Λουκούλου καὶ νὰ ἐπνήγατο εἰς τὴν τιμὴν τοῦ Βάκχου, χωρὶς νὰ λησμονῇ, ὅτι εἶναι καὶ ἄνθρωπος.

Ὁ καλὸς αὐτὸς φίλος, μὲ βῆμα εὐσταθὲς καὶ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, ἐπλησίασεν ἅμα εἶδε τὴν ἐκλεκτὴν αὐτὴν ἀνθοδόσμην τῶν ἱπποτῶν, καὶ ἀποκαλυφθεὶς τοῦ δημοκρατικοῦ του πύλου.

— Καλησπέρα σας, αὐθένται ! εἶπε κλίνας μέχρις ἐδάφους.

— ὦ ! καλῶς τὸν ἀρχοντάνθρωπον ! ὁ θεὸς τῶν ἁγίων μας σ' ἐξέπέστείτε, φίλε.

— Κάθισε νὰ πιῆς καὶ σὺ καυμένη Τέτι, νὰ καταλάβῃς τί βασιλικὸ ποτὶ εἶναι αὐτό· δροσίζει, δροσίζει.

— Ὅχι βέβαια καὶ τοὺς στομάχους σας. Πλὴν· κἄτι ἀλήθεια; ἀρχοντιάς βλέπω; τίς ἐξωδεύει; ἡ νάχω καλὸ ρώτημα, τίς μαδιέται;

— Τίς θὰ μωδῇθῃ ἐρώτα μας.

— Καὶ τίς λοιπὸν, θὰ μαδιῇθῃ.

— Ὅστις μᾶς ἐξομολογᾷ, ἡγούμενέ μου, ἡ οὐτινος πέση ὁ κόμβος.

— Τὸ δεύτερον ναί, ἀλλὰ τὸ πρῶτον ὄχι!

— Λοιπὸν ἄφες τὴν περιέργειαν, καὶ ἂν σ' ἀρέσῃ κάθῃσαι, εἰ δὲ καὶ μὴ, ἡξέυρεις τὸν δρόμον, ἀφ' ὅπου ἤλθες, καὶ μᾶς ἀφίεις τὸν ἀέρα ἐλεύθερο!

— Μωρὲ κι' αὐτό! Διάβολε, ὅστις σὰς βλέπει, νομίζει, ὅτι ἐκαθήσατε ἐπίτηδες διὰ νὰ ἐμπαίξῃται τοὺς λάτραις τοῦ ποτοῦ τούτου. Καλὲ γιὰ τέι εἴσθε σεῖς;

— Ἐτ'ζι, αἱ! καὶ πόθεν τὸ καταλαμβάνεις, νὰ ζῆς ἡγούμενε;

— Ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς σας, οἵτινες ἀστραποβολοῦν ὡς τοῦ θηρίου καὶ κἄτι ἄλλο ζητοῦσιν· ἐν ᾧ τὰ χεῖλη σας τὰ διψασμένα ξηρολείχονται ἄλλου εἶδους ὅμως διψᾷ.

— Εὖγε ἡγούμενε, εἶσαι μὰ τὸ γένειόν σου τὸ δλόπυρον πνευματωδέστατος· πρόσθετε ὅμως, καὶ τὰ στομάχια μας ὅτι εἶναι πεινασμένα.

— Χά! Χά! Χά! πεινᾷς ἀρκούδιον; πῶς τὸ ἐκατάλαβα.

— Καὶ τρομερὰ πεινῶ! ὡς ἄνθρωπος σωθῆς ἀπὸ ναυάγιον κολυμβῶν. Πλὴν καθὼς μᾶς βλέπετε, παρὰ τ'ἄχιστό! ἡγούμενε· καὶ ἂν ἤθελες νὰ χύτῃς τὸ ἀσῆμι σου ἐκεῖ κατὰ τὸν Παρνασσό, τὸ ξενοδοχεῖον δηλαδὴ, βεβαιώσου, ὅτι καὶ αἱ ἐξοχότητές των ἀπὸ ἀβροφροσύνην τᾶχα, ἤθελον τιμῇσαι τὰς καλὰς διαθέσεις σου, χωρὶς νὰ εἶπω, ὅτι κατὰ συμπάθειαν πάσχουσιν, ὅ,τι σοῦ ἐκμυστηρεύομαι. Ἐννοεῖς τώρα ἄγε ἡγούμενε;

Μωρὲ κι' αὐτό.

Ἰππύται καὶ χωρὶς λεπτό!

— Πάτερ ἡγούμενε συγχώρησέ μου νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅτι μόνον τὴν τροφαποθήκην τῶν ὠφελίμων γνώσεων ἀνέγνωσες. Πλὴν καλὸ τυχε καὶ δλίγην ἱστορίαν, ἂν ὄχι τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου, τοῦλάχιστον τοῦ μεσαιῶνος καὶ μάλιστα τῶν ἱπποτῶν, ἀφοῦ θέλεις νὰ κοσμήῃς τὴν ἀνοδοδέρμη μας.

— Ἐννοεῖται! ὅτι θέλω νὰ ᾄμαι ἱππότης, πλὴν ὄχι πάλιν ἱππότης τῶν τριόδων, ἡ *καβαλλίερος σέντζα φαρδίνι*.

— Καὶ βέβαια! αὐτὸ θὰ εἰπῇ ἱππότης· καὶ ἄκουσε ἂν θέλῃς· ἂν καὶ εἰξέυρω, ὅτι διὰ νὰ σὲ πείσω θὰ πεινάσω πλείοτερον· μολαταῦτα ἄκουσε, διότι καὶ τοῦτο εἶναι γεγραμμένον εἰς τοὺς ἱπποτικὸς ἀφορισμούς.

— Λοιπὸν ἀκούω, πλὴν μὴ μὲ ἀγριοβλέπῃς διότι φοβοῦμαι.

— Χωρὶς νὰ φοβεῖσαι, καλέ μου ἄνθρωπε, τὸν παλαιὸ καιρὸ, κατὼς ἔλεγεν ἡ μακαρίτις ἡ μάμμη μου, ἱππότης ἡ καβαλλίερος ἐλέγετο

ἄνθρωπος σωσθῆς, μὰ σωσθῆς! καλὴ ὥρα, ὡς ἡμᾶς· ἄνθρωπος, ὅστις ἂν εἶχεν ἡγόραζεν, ἢ ἥρπαζεν, ἢ . . . Τέλος πάντων εὕρισκεν ἓνα ἵππον· ἐκρέμαζεν εἰς τὴν πλευράν του μίαν *σαμαροπαῖδα* καλῶς ἀκονισμένην, ὅμως, καὶ καλῶς γεγυμνασμένην, ὥστε νὰ εὕρισκῃ πάντοτε τὸ τρωτὸν μέρος τοῦ περιφρονοῦντος τὴν εὐαίσθητον ὀψίν της· ἐρρίπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων του ἐν ἐπανωφόριον, καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ στρώμα καὶ ἐφάπλωμά του· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφερεν πῖλον πτερωτὸν, ὅπως τοῦ δεικνύει φαίνεται τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, διότι ἐννοεῖται πάντοτε εὕρίσκετο ἐν ὑπαίθρῳ· καὶ μὲ ὅλην αὐτὴν τὴν πανοπλίαν, καλέ μου ἡγούμενε, καὶ μὲ τὸ ὑπογέγειόν του τὸ υποβλεπόμενον ἀπὸ τὸν ἀνορθωμένον του μύστακα, ἐρρίπτετο ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἀφοῦ πρῶτον ἐσταυροκοπεῖτο τρίς, ἐπικαλούμενος τὰς εὐχὰς τῶν ἀποθαμένων του, καὶ οὕτω διατρέχων τὰς κοινωνίας, ὑπερασπίζετο τοὺς ἀδυνάτους κατὰ τῶν ἰσχυρῶν, τοὺς πεινῶντας καὶ διψῶντας κατὰ τῶν Λουκούλων καὶ τῶν Βάκχων.

— Καὶ ὁ θεὸς βλέπων τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὴν πεινάν του, ἔξελε τοὺς ἀγγέλους του (ὅπως καὶ σὲ πρὸς ἡμᾶς) ἀπὸ τὰ παράθυρα, ὅχι βέβαια καθὼς καταλαμβάνεις τοῦ Οὐρανοῦ· καὶ τότε πῦλαι ἄδου οὐ κατίσχυον αὐτοῦ, ὡς λέγει ὁ προφητὰναξ Δαυὶδ.

— Εὖγε! εὖγε! πλὴν φίλε θὰ πονέσεις τὸν στόμαχόν σου.

— Κύριοι, μάθετε, ὅτι ἀκονίζω τοὺς ὀδόντας μου· λοιπὸν κατόπιν τὰς ἐπευφημήσεις, μὴ μὲ διακόπτετε, καθόσον πρόκειται νὰ συμπεράνω.

— Νὲ συμπεράνης :

— Καὶ βέβαια! νὰ συμπεράνω, ὅτι καὶ ἡμεῖς οὐδόλως διαφέρομεν ἐκείνων· μάλιστα τοὺς ὑπερτεροῦμεν, διότι ἐπεφέραμεν ἀπλοποιήσεις εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἵπποτισμοῦ.

— Δηλαδή πῶς ;

— Δηλαδή ἰδοὺ· ἐκεῖνοι εἶχον ἀπόλυτον ἀνάγκην ἵππου, ἡμεῖς δὲν ἔχομεν, διότι παρῆλθεν ὁ συρμός, καὶ διότι ἀποστολικῶς ἔχεις μεγάλητερον τὸν *μισθόν* εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν· καλὸν ἤθελεν εἶσθαι ἐφ' ἁμάξης, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶναι χριστιανικὸν νὰ ἔχωμεν δρόμους ἀμαξωτοὺς διατοῦτο εἶναι ἐντιμώτερον καὶ εἰς συνάντησιν τῶν ληστῶν ἀκινδυνωδέστερον, ἂν μάλιστα ἀντὶ τῆς φοινικῆς σπάθης τὴν ὁποῖαν κατὰ προνόμιον φέρουσι τινες σήμερον ἀθροώτατα, στηρίζεσαι ἐπὶ τῆς ποιμαντικῆς ράβδου τὴν ὁποῖαν ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ καὶ οἱ Πατριάρχαι ἐκράτησαν, διὰ νὰ ᾖναι πατριάρχαι· αὐτὸ θὰ εἴπῃ ἱππότης, ἂν παρέλειψα τίποτε συμπλήρωσέ το.

— Ὅλα καλὰ, ἀλλὰ ράβδος εἰς χεῖρας ἱππότηου.

— Αἱ! φίλε μου, τί θέλεις τώρα, ἀφοῦ παρῆλθεν ὁ συρμός. Ἐπειτα ἀδελφε, δὲν πρόκειται διὰ νὰ σωφρονίσῃς τὸν ἀτακτοῦντα ;

— Βέβαια! πλὴν καὶ νὰ ὑποστηρίξῃς τοὺς ἀδυνάτους.

— Λοιπὸν ὅσον διὰ τὸ πρῶτον, τὸ ξύλο, φίλε μου, τὸ ξύλο! ἐξῆλθε ἀπὸ τὸν παράδεισον· διότι δι' αὐτοῦ προσεγενεῖς πάθημα ὀδυνηρὸν μὲν, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἀφοῦ ἰατροῦσῃ μὲ ὀλίγα καταπλάσματα ἀπὸ κρό-

μυα κατόπιν τοῦ χρησιμεύει καὶ ὡς μάθημα· ἐνῶ διὰ τοῦ ἄλλου ἀφαιρέεις πολλάκις ὅ,τι δὲν δύνασαι νὰ δώσης, καὶ συγχρόνως ὁ παθὼν δὲν δύναται νὰ ὠφεληθῇ ἐξ αὐτοῦ, ἐνῶ ὁ σκοπὸς ἡμῶν εἶναι νὰ ἐπαναφέρωμεν τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς τὴν εὐθείαν...

— Χὰ! χὰ! χὰ! καὶ πῶς θὰ ὑποστηρίξῃς τοὺς ἀδυνάτους;

— Τοὺς ἀδυνάτους; ἰδοὺ! αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀμέσως δύναμαι νὰ σοὶ δώσω ἓν παράδειγμα, καὶ διὰ νὰ μὴν βραδύνωμεν, λαμβάνομεν μίαν ἄμαξαν, τὴν ὁποίαν λεχθέτω ἐν παρενθέσει, πληρόνεις σὺ ῥιπτόμεθα ἐντὸς αὐτῆς, κατευθυνόμεθα εἰς ἓν ξενοδοχεῖον πρῶτον (διὰ πολλοὺς λόγους) καθήμεθα, πλὴν ἐσπευσμένως.

— Φαγὶ ξενοδόχε! φέρει φαγὶ ὁ ξενοδόχος, τὴν γεμίζομεν μέχρι λάριγγος, πίνομεν μέχρι χεῖλους, πληρόνεις σὺ καὶ καθόσον ὁ ἄμαξας εἶναι πάντοτε εἰς τὴν θέσιν του, ἀναβαίνομεν. Ἐμπρός! κτύπα ἄμαξά! καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ διατρέχομεν τὰς συνοικίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, καὶ βλέπεις τότε, ἄγριε ἡγούμενε, (ἡ εὐχή σου μετ' ἡμῶν), πόσους ἀδυνάτους δύναμαι νὰ ἐνδυναμώσω με αὐτήν· καὶ ἔδειξε βάρβδον πολυκομβὸν παριστάνουσαν ἐν μικρογραφίᾳ τοῦ Ἡρακλέους τὸ ῥόπαλον, καὶ πόσους ἀτακτοῦντας νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὴν εὐθείαν ὡς καλὸς ἱππότης, εἰς τὸ ὄνομα τῆς ὥρας μου. Χωρὶς ν' ἀντιβαίνω καὶ εἰς τὰ καθήκοντα τῆς καλῆς μας ἀστυνομίας.

Οὐρα α α! ἀντήχησε τὸ καφενεῖον καὶ γέλωτες σαρδονικοὶ ὑπῆρξαν ἡ ἐπιδιοκιμασία τῆς τρομερᾶς αὐτῆς εὐγλωτίας τοῦ ἀρκουδίου.

Γέλοια φίλοι ποταμοί·

πλὴν λεπτάκι, ἄς νὰ μὴ!

Ἰπέλαθε με κατήφειαν ὁ πεινῶν ῥήτωρ, ἐκτὸς μόνον ἂν ἡ πανιερώτης του καταθέτουσα τὸ τίμημα τῆς διασκεδάσεώς μας μεταβάλλει τὴν ταυτοφωνίαν τοῦ δευτέρου μου στίχου μετὰ τὸ δραχμῇ.

— Εὐχαρίστως! ἐγὼ διὰ τοὺς ἱππότητας θυσιάζω τὸ εἶναι μου, καὶ πρὸς βεβαίωσιν ἰδοὺ τὸ βαλάντιόν μου λάβετε φάγετε, πίστετε ἐξ αὐτοῦ χωρὶς νὰ φοβεῖσθε, ὅτι τὸ πάχος του θὰ ἐνοχλήσῃ τὸν στόμαχόν σας.

Ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον, ἔρριψεν αὐτὸ ἐν τῇ μέσῳ τῆς τραπέζης ἐφ' ἧς διεσπάρησαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν κατακυλῶντα δεκάλεπτα, πεντάλεπτα καὶ μεταξὺ αὐτῶν διέφευγον ἐν ἡ δύο ἐννενηκονταπεντάλεπτα, ὡς ἀστέρες ὑποτρέμοντες εἰς τὸ βάθος χαλκοχρόου οὐρανοῦ.

— Μὰ τοὺς ἀγίους προστάτας μας! εἶσαι ἱππότης καθ' ὅλα, Κύρ ἡγούμενε· ἐκραύγασέ τις

— Ἐν, δύο, τρία, πέντε, ἐμυρμύριζεν ἕτερος, ἀριθμῶν τὰ νομίσματα.

— Ὡ! καὶ σφάντζικα ἐπεφώνει τρίτος, μὰ τὴν χάριν των, εἴμεθα Κροῖσοι, πλὴν ὅχι δὰ τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Βοσπόρου.

— Ἐπτὰ, δέκα, δεκαπέντε, εἴκοσι δεκάλεπτα, ἐξηκολούθει ὁ ἀριθμῶν, καὶ δέκα δεκαπέντε εἴκοσι πεντάλεπτα· συλλάβετε, κύριοι, καὶ δύο,

τρεις δραπέτας, οἵτινες ἐκρύβησαν ὑπὸ τοὺς πόδας σας τὸ ὄλον δραχ-
πέντε καὶ λεπτά πέντε, ἀκριβῶς.

— Εὖγε λογιστᾶ· ἰδοὺ τί θὰ εἴπῃ ἄνθρωπος λογιστῆς, νὰ ἀριθμῇ
ἐκ στήθους.

— Πλὴν πόσα εἶπας ;

— Πέντε, πρίγγιπές μου καὶ πέντε στῶν ἐχθρῶν τὰ μάτια, ὡς
λέγει ὁ λόγος.

— Κἀλλιον εἰς τοῦ ξενοδόχου τὰς χεῖρας, λέγω ἐγώ.

— Πλὴν εἶν' εὐλίγα.

— Τὰ διπλασιάζω, κύριοι, ἂν εὔρεθῇ τις μεταξὺ ὑμῶν καὶ μὲ
κερδίση τρίς εἰς τὸ σφαιροπαίγνιον, ἄλλως δὲν πληρόνω τίποτε.

— Διάβωλε ! ἡ ἀμοιβὴ καλὴ, πλὴν ἡ ἀπειλὴ δὲν εἶναι τόσον χρι-
στιανικὴ, καὶ ἐγὼ δὲν ἀναδέχομαι τὴν περὶ τῶν ὅλων μονομαχίαν,
ὁ ἡγούμενος δὲν ἀστείευεται.

— Τῷ ὄντι παίζει ὡς ὁ διάβολος.

— Καλὲ τί διάβολος ; ὁ Ἑρωτόκριτος μὲ τὸ ἀκοντάρι του, ἂν ᾔ-
τον ἀνταγωνιστῆς του, ἤθελεν ἀστοχῇ εἰς τὰ κτυπήματά του.

— Ἐντούτοις, εἰς ἐξ' ἡμῶν πρέπει νὰ δεχθῇ τὴν προτεινομένην μο-
νομαχίαν, ἃς δοκιμάσωμεν τὴν τύχην μας.

— Ἐγώ, Κύριοι, ἐγὼ ὅταν πρόκειται περὶ μονομαχίας καὶ θὰ ἰ-
δῶμεν, ἂν θὰ ᾔναι εὐτυχέστερος τοῦ Γολιάθ ὁ ἡγούμενος.

— ὦ ! καλὰ καὶ ἄγια Παπουλάκε μου, πλὴν πρόκειται περὶ τῶν
ὅλων, ἀπὸ τὰ εὐστοχα κτυπήματά σου ἐξαργυρᾶται ἡ διασκεδάσις τὴν
ὁποῖαν τόσον ποθοῦμεν, καὶ ἡ πανιερότης του καυχᾶται, ὅτι δίδει
μαθήματα.

— Αἶ ! θὰ δοκιμάσω· ἀφοῦ πρῶτον ἐπικαλεσθῶ τὰς εὐχὰς σας
καὶ τὴν προσοχὴν τοῦ μετρητοῦ.

— Αἶ ! ἄκουσε σὺ παιδί· ἐδὼ, βλέπεις, πρόκειται περὶ μονομαχίας,
καὶ ἐννοεῖς, ὅτι πρέπει νὰ κάμῃς μᾶτια τέσσαρα, καὶ νὰ μετρᾷς προ-
σεκτικά. Καὶ λέγων ταῦτα ὁ καλὸς Παπουλάκος ἔκλεισε τὸν ἕνα του
ὀφθαλμὸν, ἐνῷ τὸ θυλάκιον τοῦ ἔσωκαρδίου του ἐμειδίασε χαριέστατα,
καὶ δύο τρία δεκάλεπτα μετέβησαν τηλεγραφικῶς εἰς τὴν χεῖρα τοῦ
παιδὸς, τοῦ ὁποίου ἐφενδρύνθη ἡ φυσιογνωμία καὶ εἶπεν εἰς ἓν του
πονηρὸν μειδίαμα.

— Αὐθέντα, ἐκατάλαβα, μέινε ἡσυχος ! καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἂν
ἐξακολουθῇς ὡς ἤρχησες εἶσαι κερδεμένος.

Καὶ τῷ ὄντι εἰς διάστημα ἑνὸς τετάρτου, καθ' ὃ πότε ἡγού-
μενος ἐκέρδιζε τὴν πρώτην, πότε ὁ Παπουλάκος τὴν δευτέραν ὁ προ-
ηγούμενος μετέβη νὰ καλλοπισθῇ ἔμπροσθεν τοῦ μεγάλου κατόπτρου
τοῦ καφενείου καὶ νὰ παρατηρήσῃ πληρώνων τὸν καφεπῶλην, ἂν πα-
ρήλαξε διόλου ἡ ροδόχροος ὄψις του ἐφ' ἧς ἐστηρίζοντο τινὲς κατα-
κτήσεις του

(ἀκολουθεῖ)